

Tongen waren een teken voor ongelovig Israël

http://wayoflife.org/index_files/tongues_were_a_sign.html , 6 april 2010, Update 6-2-2013

Uit het boek THE PENTECOSTAL CHARISMATIC MOVEMENTS door David Cloud.

Alle Schriftaanhalingen komen uit de Statenvertaling (HSV)
Vertaling en voetnoten door M.V.

Het is een fundamentele waarheid dat het bijbelse tongenspreken (d.i. buitenlandse talen spreken) hoofdzakelijk een teken was voor Israël, namelijk dat God het evangelie uitbreidde tot alle volkeren. Paulus maakte dit duidelijk in zijn instructies aan de kerk te Korinthe:

“Broeders, word geen kinderen in uw denken, maar wees kinderlijk in de slechtheid, en word in uw denken volwassen. In de wet staat geschreven: Door mensen die een andere taal spreken en door andere lippen zal Ik spreken tot dit volk, en ook dan zullen zij niet naar Mij luisteren, zegt de Heere. Zo zijn de talen dus tot een teken, niet voor hen die geloven, maar voor de ongelovigen, en zo is de profetie niet voor de ongelovigen, maar voor hen die geloven”
(1 Korinthiërs 14:20-22).

De Korinthiërs misbruikten de geestelijke gaven en waren erg gesteld geraakt op talen spreken. Als kinderlijken van geest (1 Korinthiërs 3:1) stelden zij zich graag aan met hun gaven. Paulus beveelt hen op te houden kinderlijk te zijn en volwassen te worden in hun denken, door het ware doel van tongen te verstaan. Dat was een vervulling van de profetie van Jesaja 28:11-12 die gericht was aan de Joden:

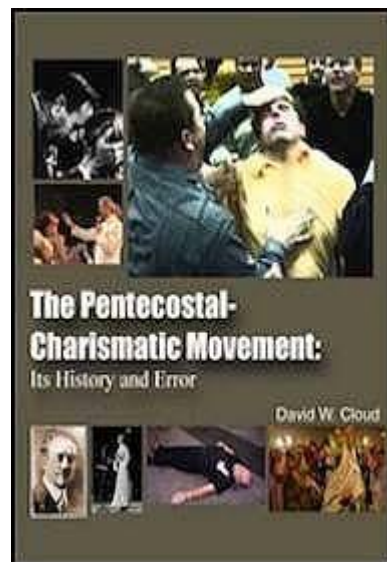
“Ja, met belachelijke¹ klanken en in een andere taal zal Hij tot dit volk spreken, tegen wie Hij zei: Dit is de rust, geef de vermoeide rust, en dit is de verademing – maar zij wilden niet luisteren” (Jesaja 28:11-12).

De wonderlijke tongen- of talengave vormde voor ongelovige Joden een teken dat God nu tot alle naties sprak en nu alle mensen opriep om één nieuw geestelijk lichaam te vormen dat uit zowel heidenen als Joden zou bestaan. “Dit volk” verwijst naar de joodse natie tot wie de profeet Jesaja sprak.

Telkens wanneer we in het boek Handelingen de gave van tongen uitgeoefend zien, waren er Joden aanwezig (Hand. 2:6-11; 10:46; 19:6). Op de dag van Pinksteren en in Handelingen 19 waren het Joden zelf die in tongen spraken.

Fernand Legrand, een voormalige pinkstergelovige, doet de volgende belangrijke observatie:

“Het is belangrijk op te merken dat wanneer er ook tekenen verschijnen, dit altijd gebeurt in de aanwezigheid van Joden, en waar we geen Joden vinden, zoals in Athene of Malta, vinden we dit teken niet. ... Het is in de natuur van het teken dat we de natuur vinden van hun ongelooft. ... Het teken beschuldigde of corrigeerde hun gebrek aan geloof met betrekking tot de redding van dezen die talen spraken die voor henzelf vreemd waren, met name de Heidenen. ... Maar dit was precies wat de Joden niet wilden geloven. In feite waren zij “alle mensen vijandig gezind. Zij verhinderen ons tot de heidenen te spreken opdat die zalig zouden worden” (1 Thessalonicenzen 2:15-16). ... Het idee dat zij nu ééngemaakt werden met vreemdelingen was meer dan

¹ Statenvertaling Kantt. 39: “door belachelijke - Dat is, met vreemde talen; want men is gewoon die te belachen, die men niet verstaat. Anders: door belachelijken van lippen. De zin van deze woorden Gods, alsook der naastvolgende, is dat Hij hen met uitlandse vijanden en heirleegers, wier taal zij niet verstaan zouden, tehuiszoeken wilde”.

Joden uit de 1ste eeuw konden verdragen. De gedachte alleen al was genoeg om hun Hebreeuwse colère aan te wakkeren. Maar dit was precies wat zij hadden te begrijpen en uiteindelijk te erkennen. Dus gaf God hen het best mogelijke teken om hen te doen begrijpen wat zij niet konden of wilden geloven; HIJ LIET OP MIRACULEUSE WIJZE JODEN IN DE TALEN VAN DE VREEMDELINGEN SPREKEN. ...

“Een eenvoudige maar aandachtige lezing van de Bijbel onthult het scenario van felle Joodse oppositie tegen alles wat niet specifiek Joods was. We zien Jona die de mannen van Ninevé haatte tot op het punt van God ongehoorzaam te zijn. ... In zijn frustratie gaat hij zover dat hij zijn eigen dood vraagt. Als Ninevé leeft, dan mag Jona sterven! ... Deze geest van oppositie en ongeloof zou over de eeuwen enkel toenemen. De Joden behoren Jahweh toe en Jahweh behoort hen toe, in een gesloten cirkel van fanatisme; ieder ander is vervloekt. ...

“Durven te beweren dat mensen, met een taal die verschilt van die van hun, deel konden hebben aan de goedheid van God, betekende je leven te riskeren. Zij leidden Jezus naar de top van een heuvel om Hem naar beneden te werpen omdat Hij zojuist had gezegd: ‘Maar Ik zeg u naar waarheid: Er waren veel weduwen in Israël in de dagen van Elia, toen de hemel drie jaar en zes maanden gesloten was, zodat er grote hongersnood kwam over heel het land, en naar geen van hen werd Elia gezonden, maar wel naar Zarfath bij Sidon, naar een vrouw, een weduwe. Ook waren er veel melaatsen in Israël in de tijd van de profeet Elisa, en geen van hen werd gereinigd, maar wel Naäman, de Syriër’ (Lukas 4:25-27). Dit was, in hun ogen, meer dan genoeg om de doodstraf te verdienen. ...

“Wat een verhaal in Handelingen 22! De gevangene Paulus staat op de trappen van de vesting. Hij wenkt met de hand het volk en vraagt om te spreken. Toen hij begon in het Hebreeuws viel er stilte over het volk. ... Maar van het moment dat hij begint te zeggen ‘En Hij zei tegen mij: Ga, want Ik zal u ver weg zenden, naar de heidenen’ (vers 21), gebeurde er iets. Zij luisterden nog tot het woord ‘heidenen’ (of naties) viel, maar toen wierpen zij stof in de lucht en riepen: ‘Weg van de aarde met zo iemand, want hij behoort niet te blijven leven’ (vers 22). Wat deed hen zo exploderen? Gewoon het idee dat God ook de God van ieder mens en iedere taal zou kunnen zijn. Het is nu makkelijker te begrijpen waarom het spreken in talen hét teken is van deze grote waarheid. ...

“Enkel zij hadden overtuigd moeten worden om dit bepaalde ongeloof in de steek te laten en mensen en de talen die God als zuiver beschouwde niet langer als onzuiver te beschouwen, talen die zuiver genoeg waren opdat de Heilige Geest ze zou uiten. ... Dit teken van spreken in buitenlandse talen, zoals het drievoudige visioen van Petrus (Handelingen 10:9-16), leerde hen dat redding er was voor ‘wie dan ook’, voor ‘alle vlees’, voor ‘elke tong’. ...

“Maar WIE in de hedendaagse kerk, samengesteld uit volken, stammen, naties en talen, WIE moet nog steeds overtuigd worden door een herhaald teken dat de Geest van God is uitgestort op alle volken, naties, stammen en talen?” (Legrand, *All about Speaking in Tongues*, pp. 24-27, 33).

Het is onmogelijk een goede doctrine over het spreken in talen te hebben zonder te begrijpen dat het een teken was voor de natie Israël van de nieuwe dingen die God aan het doen was, en die zich uitbreidden tot alle mensen, en Joden en heidenen bijeengebracht in één nieuw geestelijk lichaam.

De noodzaak van zo'n teken verdween helemaal in de eerste eeuw. Tegen 70 nC. werd Jeruzalem verwoest door de Romeinse legers, geleid door generaal Titus, en de Joden werden verstrooid onder de natiës. Tegen die tijd waren heidenen met tienduizenden tot Jezus Christus gekomen, en heidenkerken werden in het hele Romeinse Rijk opgericht. Het doel van de gave van tongen als een teken voor de natie Israël, was aan zijn eind gekomen. Israël had als natie het teken afgewezen en werd geoordeeld, precies zoals de profeet had voorspeld:

“Ja, met belachelijke klanken¹ en in een andere taal zal Hij tot dit volk spreken, tegen wie Hij zei: Dit is de rust, geef de vermoeide rust, en dit is de verademing – **maar zij wilden niet luis-**

teren. Daarom zal² voor hen het woord van de HEERE zijn: gebod op gebod, gebod op gebod, regel op regel, regel op regel, hier een beetje, daar een beetje, **zodat zij³, als zij weggaan, achterovervallen, verpletterd worden, verstrikt raken en gevangen worden**” (Jesaja 28:11-13).

Jesaja profeteerde niet alleen dat God het teken van de tongen zou geven aan Israël, maar hij profeteerde ook dat Israël dit zou afwijzen en geoordeeld zou worden, hetgeen precies is gebeurd.

In 1 Korinthiërs 13 leerde Paulus de kerk te Korinthe dat de gave van tongen zou ophouden:

“De liefde vergaat nooit. Wat dan **profetieën** betreft, zij zullen tenietgedaan worden, wat **talen** betreft, zij zullen ophouden, wat **kennis** betreft, zij zal tenietgedaan worden. 9 Want wij **kennen** ten dele en wij **profeteren** ten dele, 10 maar wanneer het volmaakte zal gekomen zijn, zal wat ten dele is, tenietgedaan worden” (1 Kor. 13:8-10. Hier een verklaring van 1 Korinthiërs 13: <http://www.verhoevenmarc.be/PDF/1Kor13.pdf>).

Deze passage spreekt over de relevante (in die tijd van nut zijnde) gaven van profetie, tongen en kennis. Het is niet de kennis zélf die zou ophouden; het is de *gave* van kennis. Het is niet het tongen of talen spreken dat zou ophouden; het is de *gave* van talen spreken die zou ophouden.

Wanneer zouden deze gaven tenietgedaan worden? Deze passage geeft aan dat ze in twee fases zouden tenietgedaan worden. De gave van tongen wordt afzonderlijk behandeld ten opzichte van profetie en kennis. De gave van tongen wordt genoemd in vers 8 en daarna niet meer, terwijl de gaven van profetie en kennis opnieuw genoemd worden in de volgende verzen. Ik geloof dat dit leert dat de gave van tongen eerder zou ophouden dan de twee andere gaven. We kunnen dat zien in het boek Handelingen. De finale tijd dat we tongenspreken tegenkomen is Handelingen 19. Tegen die tijd in de kerkgeschiedenis was er geen twijfel meer dat God ook de heidenen riep door het evangelie. Deze zaak was erg duidelijk geworden.

Eens een teken is vervuld, is het dwaas ermee door te gaan. Stel dat iemand mij komt ophalen in een vlieghaven, en ik zeg hem dat ik een rode hoed draag, dan is die rode hoed het teken. Eens dat hij mij onderscheidt door het teken van de hoed, is de noodzaak van dat teken opgehouden. Moest ik die rode hoed blijven dragen, de rest van mijn leven, dan zou dat dwaas zijn.

Zo verdween de gave van tongen reeds voordat de gebeurtenissen in het boek Handelingen hun besluit hadden, maar de gave van profetie en kennis bleven opereren totdat “het volmaakte was gekomen”⁴ en dat was de completering van de Schriftcanon. 2 Timotheüs 3:16-17 zegt: “Al de Schrift is van God ingegeven, en is nuttig ... opdat de mens Gods volmaakt zij, tot alle goed werk volmaakt toegerust”. De gaven van profetie en kennis werden door de profeten en apostelen aangewend voor de completering van de Schriften, en daarna verdwenen ze. Het laatste boek dat geschreven moest worden was Openbaring. Johannes schreef het boek op hoge leeftijd in ong. 96 nC. op het eiland Patmos, en het werd besloten met de plechtige goddelijke waarschuwing niets toe te voegen of af te nemen “van het boek van deze profetie” (Openbaring 22:18-19). Dit slaat niet enkel op het boek Openbaring zelf maar ook op het hele Boek waarvan Openbaring het finale hoofdstuk vormt.

Deze heldere bijbelse leer over tongen weerlegt alle moderne tongenspreken. Toen de studenten van Charles Parham's Bible School in 1901 in “tongen” begonnen te spreken, of toen “tongen” uitbraken in Azusa Street in 1906, waar waren toen de Joden? En waren er Joden aanwezig geweest, in welke zin kon dan het tongenspreken een teken zijn geweest dat God het evangelie uitbreidde naar alle naties en een nieuw lichaam stichtte door het evangelie? Dat teken was reeds gegeven, 1900 jaar eerder. In welke zin was dat teken dan niet helemaal vervuld in de eerste eeuw? Dat zijn de moeilijke vragen die elke pinkstergelovige en charismaat moet beantwoorden. Als iemand zou antwoorden dat de Joden nog steeds het teken van tongen nodig hebben, zouden wij vragen: “Waarom dan heeft de pinkster/charismatische beweging dit aspect van de tongen, namelijk als teken voor de

² Statenvertaling Kantt. 44: “Zo zal - De zin is: Dewijl zij des Heeren woord veracht hebben, zo zullen zij in hun onverstand gelaten worden en den kleinen kinderen gelijk zijn, welke men het ene gebod na het andere, den enen regel op den anderen, enz., leren moet”.

³ Statenvertaling Kantt. 45: “opdat zij Dat is, opdat zij tot verderf en allerlei ellenden vervallen zouden, want dat volgt er gemeenlijk op als men Gods Woord niet wil aannemen”.

⁴ Zie: <http://www.verhoevenmarc.be/PDF/1Kor13.pdf>

Joden, zo goed als geheel verwaarloosd? Parham in Topeka, en Seymour in Los Angeles, zochten de tongen niet als een teken voor Israël maar als een teken van de “doop van de Heilige Geest”. Hetzelfde is waar voor de “Assemblies of God” en de “Church of God of Prophecy” en de “Foursquare Pentecostal Churches”, en noem verder op.

“Na het lezen van mijn boek zei iemand tot mij: ‘Voor u komt alles neer op een teken’. Uiteraard is dat zo! Neem bijvoorbeeld een wegwijzer; je mag blijven praten over zijn lengte, hoogte, zijn vorm, de kleur, de fosforescentie en grootte van zijn letters, maar hoe accuraat uw bemerkingen ook moge zijn, het is onmogelijk rond het feit te lopen dat zijn enige en ultieme doel erin bestaat een wegwijzer te zijn. En zo is het ook met het spreken in ‘tongen’. Hoe je er ook tegenaan kijkt, de Heilige Geest zei dat het een TEKEN⁵ was voor het ongelovige Israël. In deze kwestie, zoals in andere, kan gezien worden dat de spelregels niet gevolgd worden” (Fernand Legrand, *All about Speaking in Tongues*, p. 67).

verhoevenmarc@skynet.be - www.verhoevenmarc.be - www.verhoevenmarc.be/NieuwsteArtikelen.htm

⁵ Zie 1 Korinthiërs 14:22: “Zo zijn de andere talen dus tot een **teken**, niet voor hen die geloven, maar **voor de ongelovigen**”.